

ме премъта черната котка, паметъта ми е слаба и до днеска всѣки день ме тресе треска!

— Акселъ Мунте! — отвърна ластовицата.

Но въ това време всички ластовичета бѣха се излюпили и почнаха да повтарятъ:

— Акселсъ Мунте, Акселъ Мунте!

Кжщата бѣше изпълнена съ дечурлига все гологлави.

Преразказва: Григоръ Угаровъ

ЖИВА ВОДА

Има ли по-сладко нѣщо
отъ това, да слушашъ вечеръ
приказки да ти разказватъ
за юнацитѣ далечни?

За морята вѣчно сини,
за звезди, които пѣятъ,
и за слънчеви царкини,
въ златни кжщи що живѣятъ?

Слушамъ, че вѣвъ дънъ-горитѣ
изворъ чуденъ се намира,
тамъ отъ хорски погледъ скрита
живата вода извира.

Ако нѣкой я открие
и на хората покаже,
всѣки, капчица що пие,
ще получи вѣчно здраве.

И тогава по земята
радостъ ще окжпи всички,
весели ще сж децата
и щастливи като птички.

И отъ проститѣ ни хижи
бедността ще си замине,
и живота ни безгриженъ
ще е дълъгъ сто години.

Ала змей горнянинъ пази
извора съ водата жива
и убива всѣки, който
тръгне изъ гората дива ...

Лѣй се, приказко любима,
дървенъ ножъ вѣвъ пазви крия,
дали сила въ менъ ще има
змея огненъ да убия!

Лѣй се, приказко любима!

Богданъ Овесянинъ